

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 13. oktobrī*

Pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumi — Konkursa procedūra — Tehniskā palīdzība Serbijas muitas pārvaldei muitas sistēmas modernizācijas atbalstam — Interesešu konflikts — Pretendenta piedāvājuma noraidīšana, ko veic Savienības delegācija Serbijas Republikā — Klusējot izteikts noraidījums sūdzībai par šo piedāvājuma noraidīšanu

Lieta T-403/12

Intrasoft International SA, Luksemburga (Luksemburga), ko pārstāv *S. Pappas*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Erlbacher* un *E. Georgieva*, pārstāvji,

atbildētāja,

par, pirmkārt, prasību atcelt Komisijas, kas rikojas ar Eiropas Savienības delegācijas Serbijas Republikā starpniecību, 2012. gada 10. augusta vēstuli, kurā norādīts, ka līguma slēgšanas tiesības pakalpojumu publiskā iepirkuma procedūrā EuropeAid/131367/C/SER/RS ar nosaukumu “Tehniskā palīdzība Serbijas muitas pārvaldei muitas sistēmas modernizācijas atbalstam” (OV 2011/S, 160-262712) nevar tikt piešķirtas konsorcijam, kurā ietilpst *Intrasoft International SA*, un, otrkārt, prasība atcelt apgalvoto klusējot izteikto lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību par 2012. gada 10. augusta vēstuli.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *M. E. Martinša Ribeiru* [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši *S. Žervazoni* [*S. Gervasoni*] un *L. Madise* [*L. Madise*] (referents),

sekretārs *L. Gžegorčiks* [*L. Grzegorzcyk*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 27. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja *Intrasoft International SA* ir Luksemburgā (Luksemburga) reģistrēta sabiedrība.
- 2 2011. gada 23. augustā *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* pielikumā tika publicēts paziņojums par līgumu ar atsauci EuropeAid/131367/C/SER/RS (turpmāk tekstā – “paziņojums par līgumu”) (OV 2011/S, 160-262712).
- 3 Šī paziņojuma priekšmets bija pakalpojumu publiskā iepirkuma līgums ar nosaukumu “Tehniskā palīdzība Serbijas muitas pārvaldei muitas sistēmas modernizācijas atbalstam”. Sākotnēji paredzētais laikposms līgumu izpildei bija 24 mēneši un maksimālais budžets sasniedza EUR 4 100 000.
- 4 Konkurss ietilpst pirmspievienošānās palīdzības instrumentā, kas tika izveidots un regulēts ar Padomes 2006. gada 17. jūlija Regulu (EK) Nr. 1085/2006, ar ko izveido Pirmspievienošānās palīdzības instrumentu (*IPA*) (OV L 210, 82. lpp.). Šī instrumenta mērķis ir sniegt palīdzību vairākām valstīm, tostarp Serbijai, lai tās pakāpeniski pielīdzinātos Eiropas Savienības normām, politikām un *acquis* saistībā ar to pievienošanas nākotnē. Šī palīdzība tiek sniegta tostarp tādējādi, ka Eiropas Komisija uzsāk un piešķir pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības, bet šo tiesību saņēmēji sniedz šos pakalpojumus saņēmējvalstij, proti, šajā lietā – Serbijai.
- 5 Līgumslēdzēja iestāde bija Savienība, ko pārstāvēja Komisija, kura rikojās ar Savienības delegācijas Serbijas Republikā starpniecību (turpmāk tekstā – “līgumslēdzēja iestāde”).
- 6 Saskaņā ar paziņojumu par līgumu līguma slēgšanas tiesības bija jāpiešķir saimnieciski izdevīgākā piedāvājuma iesniedzējam slēgtā procedūrā, kas sastāv no diviem posmiem, proti, priekšatlases un līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas.
- 7 Priekšatlases posmā ieinteresētajām personām tika atvēlēts termiņš līdz 2011. gada 30. septembrim savu kandidatūru iesniegšanai, norādot noteiktus datus, kas pierāda to finanšu, tehnisko un profesionālo kapacitāti īstenot līguma priekšmetu. Beidzoties kandidatūru novērtēšanai, novērtēšanas komitejai bija jāsaprot ierobežots atbilstīgo kandidātu saraksts, kuru veido četri līdz astoņi kandidāti, kurus uzaicina piedalīties otrajā procedūras posmā, proti, līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas posmā.
- 8 Šis konkursa procedūras laikā prasītāja rakstveidā uzdeva jautājumus līgumslēdzējai iestādei atbilstoši *Komisijas Ārējo darbību līguma slēgšanas procedūru praktisko vadlīniju*, ko Komisijas dienesti ir izstrādājuši konkrētas finansiālās palīdzības sniegšanai trešajās valstīs (turpmāk tekstā – “praktiskās vadlīnijas”), 3.3.5. punktam “Papildu informācija, ko iesniedz procedūras laikā”. Tā tostarp jautāja, vai būtu jāuzskata, ka sabiedrība vai eksperts, kurš vēlas piedalīties attiecīgajā konkursa procedūrā, ir uzskatāms par tādu, kam ir interešu konflikts tādēļ, ka iepriekšējā konkursa procedūrā tas bija piedalījies EuropeAid/128180/C/SER/RS projekta izpildē.
- 9 Ar 2012. gada 26. aprīļa e-pastu līgumslēdzēja iestāde prasītajai atbildēja, ka “sabiedrība vai eksperts, kurš piedalījies EuropeAid/128180/C/SER/RS projekta izpildē un vēlas piedalīties konkursa procedūrā EuropeAid/131367/C/SER/RS, nav konflikta situācijā, [jo] konkursā EuropeAid/128180/C/SER/RS nebija iekļauta dokumentu par konkursa EuropeAid/131367/C/SER/RS sagatavošana”.
- 10 Prasītāja iesniedza savus lietas materiālus, lai piedalītos konkursā konsorciijā ar *Serbian Business Systems d.o.o.* un *Belit d.o.o.*

- 11 2012. gada 10. augusta vēstulē līgumslēdzēja iestāde norādīja prasītājam, ka līguma slēgšanas tiesības nevarēja tikt piešķirtas konsorciyam, kurā tā ietilpa (turpmāk tekstā – “2012. gada 10. augusta vēstule”). Šajā vēstulē tika sniegti šādi precizējumi:
- prasītājam bija privileģēta piekļuve vairākiem dokumentiem, kas veido norisošās konkursa procedūras neatņemamu sastāvdaļu un kas ir atskaites punkts, lai noteiktu darbības, par kurām tiks noslēgti attiecīgie līgumi. Privileģētā piekļuve, kas tai bija, bija saistīta ar tās dalību minēto dokumentu izstrādē saistībā ar iepriekšējo konkursa procedūru EuropeAid/128180/C/SER/RS; līdz ar to līgumslēdzēja iestāde, piemērojot praktisko vadlīniju 2.3.6. punktu, uzskata, ka ir izpildīts nosacījums par interešu konfliktu;
 - līgumslēdzēja iestāde šīs lietas apstākļus ir varējusi detalizēti pārbaudīt tikai pēc tam, kad bija rūpīgi pārbaudījusi katru kandidatūru atsevišķi;
 - prasītāja varēja paust savu nepiekrišanu vai lūgt papildu informāciju līdz 2012. gada 17. augustam, datumam, kurā līgumslēdzēja iestāde veikšot līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru.
- 12 Ar 2012. gada 13. augusta e-pastu prasītāja lūdza līgumslēdzēju iestādi pārskatīt savu lēmumu, kas iekļauts 2012. gada 10. augusta vēstulē, – noraidīt konsorcija, kurā tā ietilpa, piedāvājumu un tai arī lūdza apturēt konkursa procedūru līdz brīdim, kad tā saņems papildu informāciju par šīs noraidīšanas iemesliem.
- 13 2012. gada 12. septembra vēstulē līgumslēdzēja iestāde prasītājam norādīja, ka tā nevarēja līguma slēgšanas tiesības piešķirt konsorciyam, kurā tā ietilpa, 2012. gada 10. augusta vēstulē norādītā interešu konflikta dēļ, un arī tai paziņoja tā konsorcija nosaukumu, kuram bija piešķiramas līguma slēgšanas tiesības atbilstoši vērtēšanas komitejas atzinumam (turpmāk tekstā – “2012. gada 12. septembra vēstule”).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 11. septembrī, prasītāja cēla šo prasību atcelt lēmumu, kas ietverts 2012. gada 10. augusta vēstulē, un apgalvoto klusējot izteikto lēmumu noraidīt tās sūdzību.
- 15 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 21. septembrī, prasītāja iesniedza pieteikumu par lēmuma, kas ietverts 2012. gada 10. augusta vēstulē, apgalvotā klusējot izteiktā lēmuma noraidīt tās sūdzību, kā arī 2012. gada 12. septembra vēstulē ietvertā lēmuma, kurš ticis pieņemts pēc prasības atcelt tiesību aktu celšanas Vispārējā tiesā, izpildes apturēšanu.
- 16 Ar 2012. gada 14. novembra rīkojumu *Intrasoft International/Komisija* (T-403/12 R, EU:T:2012:600) pagaidu noregulējuma tiesnesis noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu steidzamības neesamības dēļ.
- 17 Mainot Vispārējās tiesas palātu sastāvu, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.
- 18 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 19 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi, kā arī to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa mutiski uzdeva 2015. gada 27. janvāra tiesas sēdē.
- 20 Mutvārdu process tika pabeigts 2015. gada 12. februārī.

- 21 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt Savienības delegācijas Serbijas Republikā 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļauto lēmumu, kā arī klusējot izteikto lēmumu noraidīt tās sūdzību par šo lēmumu, atļaujot tai piedalīties konkursa turpmākajos posmos;
 - piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 22 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - pakārtoti, noraidīt prasību kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājam segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas šajā instancē, kā arī pagaidu noregulējuma procedūrā lietā T-403/12 R radušos tiesāšanās izdevumus.
- 23 Atbildot uz tiesas sēdē uzdotu jautājumu, kā tas ir ticis ieprotokolēts tiesas sēdes protokolā, prasītāja precizēja, ka uz 2012. gada 12. septembra vēstuli, ko līgumslēdzēja iestāde nosūtīja nākamajā dienā pēc tās prasības celšanas Vispārēja tiesā, minētā prasība neattiecās, kā arī neattiecās tās prasījumu pielāgojums. Šajā ziņā prasītāja paskaidroja, ka 2012. gada 12. septembra vēstule bija tikai 2012. gada 10. augusta vēstuli apstiprinošs akts un ka tādēļ ar to bija jārikojas tāpat.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

- 24 Vispirms ir jāatgādina, ka dokumenti, par ko ir runa šajā lietā (turpmāk tekstā – “apstrīdētie akti”), ir, pirmkārt, 2012. gada 10. augusta vēstule, kurā ir norādīts, ka attiecīgā pakalpojumu līguma slēgšanas tiesības nevar tikt piešķirtas konsorcijs, kurā ietilpst prasītāja, tādēļ, ka tai ir interešu konflikts, un, otrkārt, apgalvotais klusējot izteiktais lēmums noraidīt prasītājas sūdzību par 2012. gada 10. augusta vēstuli.
- 25 Formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 114. pantam, Komisija iebildumu rakstā izvirza argumentus, apstrīdot šīs prasības pieņemamību attiecībā uz apstrīdētajiem aktiem.
- 26 Tā apgalvo, ka 2012. gada 10. augusta vēstule nav apstrīdams akts, jo tās mērķis ir bijis tikai informēt prasītāju par to, ka tās kandidatūra tika uzskatīta par interešu konfliktā esošu, un sniegt šī vērtējuma pamatojumu. Vienīgais akts, par kura atcelšanu varot celt prasību, esot lēmums, kas ticis paziņots ar 2012. gada 12. septembra vēstuli un kas, tā kā nav ticis apstrīdēts paredzētajos termiņos, esot kļuvis galīgs attiecībā uz prasītāju.
- 27 Attiecībā uz apgalvoto klusējot izteikto lēmumu noraidīt tas sūdzību Komisija precizē, ka piecpadsmit darba dienu termiņš atbildes sniegšanai uz sūdzību, kurš minēts praktisko vadlīniju 2.4.15.1. punktā, ir tikai “maksimālo pūļu noteikums”, kas esot ticis paredzēts labas pārvaldības interesēs, un tādēļ atbildes nesniegšanu šajā laikā nevarot uzskatīt par klusējot izteiktu prasītājas sūdzības noraidīšanu. Proti, praktiskajās vadlīnijās nevarot noteikt saistošus noteikumus attiecībā uz prasības celšanas Vispārējā tiesā termiņiem.

- 28 No pastāvīgās judikatūras par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību izriet, ka, lai apstrīdētie akti tiktu kvalificēti, ir jāskata to pati būtība, kā arī to autora nodoms. Šajā ziņā principā apstrīdami akti ir dokumenti, kuros galīgi noteikta Komisijas nostāja administratīvā procesa beigās un kuri ir paredzēti tādu saistošu tiesisku seku radīšanai, kas var skart prasītāja intereses, izņemot starpdokumentus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu un kuriem nav šādu seku (skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaiki Techniki*/Komisija, C-521/06 P, Krājums, EU:C:2008:422, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Formai, kādā ir pieņemts akts vai lēmums, principā nav nozīmes jautājumā par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību. Tādējādi apstrīdētā akta kvalifikāciju nekādi neietekmē tas, vai šis akts atbilst vai nē noteiktām formālām prasībām, proti, vai autors to ir pienācīgi nosaucis, vai šis akts ir pietiekami pamatots un vai tajā ir minētas tiesību normas, kas veido tā juridisko pamatu. Tādējādi nav nozīmes tam, ka šis akts nav nosaukts par “lēmumu” vai ka tajā nav atsauces uz LESD noteikumiem, kuros ir paredzēti pieejamie tā apstrīdēšanas līdzekļi (pēc analogijas skat. spriedumu *Athinaiki Techniki* /Komisija, minēts 28. punktā, EU:C:2008:422, 43. un 44. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 30 Ja būtu citādi, Komisija varētu izvairīties no Savienības tiesas veiktas kontroles, vienkārši neizpildot šādas formālas prasības. Proti, no judikatūras izriet, ka, tā kā Savienība ir uz likuma varu balstīta kopiena, kurā tās iestāžu akti ir pakļauti kontrolei attiecībā uz saderību ar Līgumu, procesuālie noteikumi, kas ir piemērojami prasībām, kuras celtas Savienības tiesā, cik vien iespējams, ir jāinterpretē tādā veidā, lai šos noteikumus varētu piemērot, veicinot mērķa garantēt to tiesību efektīvu aizsardzību tiesā, kuras attiecīgajām personām izriet no Savienības tiesībām, sasniegšanu (skat. spriedumu *Athinaiki Techniki*/Komisija, minēts 28. punktā, EU:C:2008:422, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Ņemot vērā šos apsvērumus, vispirms ir jānosaka, vai – kā apgalvo prasītāja – šā sprieduma 24. punktā minētie apstrīdētie akti ir tai nelabvēlīgi akti, par kuriem tādējādi var tikt celta prasība par atcelšanu.
- Par prasības, kas vērsta pret 2012. gada 10. augusta vēstuli, pieņemamību
- 32 Tiesību akta saistošās tiesiskās sekas ir jāvērtē pēc objektīviem kritērijiem – kā tā saturs (pēc analogijas skat. spriedumu, 1997. gada 20. marts, Francija/Komisija, C-57/95, Krājums, EU:C:1997:164, 9. punkts), attiecīgajā gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu (pēc analogijas skat. rīkojumu, 1991. gada 13. jūnijs, *Sunzest*/Komisija, C-50/90, Krājums, EU:C:1991:253, 13. punkts, un spriedumu 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, C-362/08 P, Krājums, EU:C:2010:40, 58. punkts), kā arī izdevējas iestādes pilnvaras (pēc analogijas skat. spriedumu, 2005. gada 1. decembris, Itālija/Komisija, C-301/03, Krājums, EU:C:2005:727, 28. punkts).
- 33 Šajā lietā ir jāizvērtē, vai 2012. gada 10. augusta vēstule, ņemot vērā tās saturu, faktisko un tiesisko kontekstu, kā arī tās izdevējas iestādes pilnvaras, var tikt kvalificēta par prasītājam nelabvēlīgu lēmumu.
- 34 Šajā ziņā ievadam ir jānorāda, pirmkārt, ka šajā lietā netiek apstrīdēti, ka apstrīdētie akti, ko ir izdevusi Savienības delegācija Serbijas Republikā, ir piedēvējami Komisijai, kas tādējādi juridiski ir atbildētāja šajā tiesvedībā. Proti, kā pamatoti ir norādījusi prasītāja, no Vispārējās tiesas judikatūras izriet, ka minētās delegācijas, kas rīkojas kā Komisijas pastarpināti deleģēta vienība, pieņemtie akti neļauj atzīt, ka tai ir atbildētājas statuss, un šajā gadījumā ir piedēvējami Komisijai (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2012. gada 4. jūnijs, *Elti*/Savienības delegācija Montenegro, T-395/11, Krājums, EU:T:2012:274, 64. punkts).
- 35 Otrkārt, tāpat netiek apstrīdēti, ka prasītāja – kā konsorcijs dalībniece – ir tai nosūtīto aktu adresāte tādēļ, ka minētā konsorcijs struktūra ir pārskatāma dalībnieku ziņā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 19. marts, *Evropaiki Dynamiki*/Komisija, T-50/05, Krājums, EU:T:2010:101, 40. punkts).

- 36 Attiecībā, pirmkārt, uz 2012. gada 10. augusta vēstules saturu ir jāatgādina, ka tās redakcija ir šāda:
- “Ar šo nākas Jūs informēt [..], ka ir ticis nolemts, ka Jūsu kandidatūra ir interešu konflikta situācijā un tādējādi, ka līguma slēgšanas tiesības] nevar tikt piešķirtas Jūsu konsorcijam. Līgumslēdzēja iestāde ir izdarījusi secinājumu, ka līguma slēgšanas tiesības nevar tikt piešķirtas konsorcijam, [kurā Jūs ietilpstat], jo Jūs esat interešu konflikta situācijā. Saskaņā ar [praktisko vadlīniju] 2.3.6. punktu līgumslēdzēja iestāde konstatē, ka nosacījumi[, kas nosaka] interešu konflikta pastāvēšanu, ir tikuši izpildīti [..].”
- 37 Līdz ar to no pašas šīs vēstules formulējuma izriet, ka tās autors ne tikai ir informējis prasītāju, kā to apgalvo Komisija, par savu nodomu to izslēgt no līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras, bet arī tai ir paziņojis lēmumu nepiešķirt līguma slēgšanas tiesības konsorcijam, kurā tā ietilpst.
- 38 Šo secinājumu neliek apstrīdēt tas, ka 2012. gada 10. augusta vēstulē ir norādīts termiņš iebildumu iesniegšanai līgumslēdzējai iestādei vai papildu informācijas pieprasīšanai no tās. Šādas norādes mērķis – atbilstoši praktisko vadlīniju 2.4.15.1. punkta noteikumiem – ir, pirmkārt, tostarp atzīt, ka akta adresātam ir iespēja, iesniedzot sūdzību, aizsargāt savas intereses, kas ir skartas ar šo lēmumu, un tai tālab nav jāvēršas tiesā, un, otrkārt, tam ļaut saņemt papildu paskaidrojumus par jau pieņemtu lēmumu.
- 39 Turklāt iespēja iesniegt sūdzību, kā tas ir tostarp norādīts praktisko vadlīniju 2.4.15.3. punktā un zemsvītras piezīmes, uz kuru šajā punktā ir atsauce, paskaidrojošajā piezīmē, neskar akta adresāta tiesības vērsties Vispārējā tiesā Savienības tiesībās īpaši paredzētajos termiņos (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 15. septembris, *CMB un Christof/Komisija*, T-407/07, EU:T:2011:477, 103. punkts). No minētā izriet, ka šāda iespēja neatbrīvo prasītāju no pienākuma ievērot minētos termiņus prasības atcelt tiesību aktu celšanai Vispārējā tiesā.
- 40 Otrkārt, attiecībā uz kontekstu, kādā tika izdota 2012. gada 10. augusta vēstule, ir jānorāda, ka šī vēstule attiecas uz līguma slēgšanas tiesību piešķiršanai atlasīto kandidātu tādu izslēgšanas nosacījumu vērtēšanu, kas ir norādīti praktisko vadlīniju 2.3.3. punktā, atbilstoši piezīmei paziņojuma par līgumu 15. punktā. Šāds vērtējums tika pabeigts ar norādi, ka līguma slēgšanas tiesības nevar tikt piešķirtas konsorcijam, kurā ietilpst prasītāja. No lietas materiālos esošajiem dokumentiem neizriet, ka pēc 2012. gada 10. augusta vēstules tiktu veikts jauns konsorcija, kurā ietilpa prasītāja, piedāvājuma vērtējums.
- 41 Ir jāpiebilst, ka 2012. gada 10. augusta vēstulē tās autors ir norādījis, ka, ja tā netiks apstrīdēta vai netiks lūgta papildu informācija, “tas turpinās līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru atbilstoši praktisko vadlīniju noteikumiem”. Tomēr ir jānorāda, ka 2012. gada 12. septembra vēstulē, kas prasītājai nosūtīta nākamajā dienā pēc prasības celšanas Vispārējā tiesā, ir norādīts vērtēšanas komitejas piedāvātā izraudzītā pretendenta vārds. Līdz ar to, neraugoties uz prasītājas prasību, kas ietverta tās 2012. gada 13. augusta sūdzībā, – apturēt norītošo konkursa procedūru, līgumslēdzēja iestāde to turpināja un norādīja, kurš no atlikušajiem pretendentiem ir iespējamais izraudzītais pretendents.
- 42 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka tas, ka 2012. gada 12. septembra vēstules pēdējā rindīnā ir minēts, ka atbilstoši praktisko vadlīniju 2.4.15. punktam pastāv pārsūdzības iespēja, lai apstrīdētu attiecīgo lēmumu, var tikt interpretēts kā atsauce uz iespēju apstrīdēt lēmumu piešķirt līguma slēgšanas tiesības citam pretendētam. Tādējādi attiecīgā norāde nav noteicoša, lai 2012. gada 12. septembra vēstuli kvalificētu par galīgo lēmumu par prasītājas izslēgšanu. Turpretī šāda norāde vēlreiz pierāda, ka konkursa procedūra – kā pamatoti ir norādījusi prasītāja – nav tikusi apturēta un tās beigās tika norādīts vērtēšanas komitejas piedāvātais iespējamais izraudzītais pretendents.

- 43 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, ņemot vērā kontekstu, kurā izdota 2012. gada 10. augusta vēstule, tās autors ir ieņēmis nostāju par prasītājas spēju piedalīties līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas posmā, tāpat ir norādījis, ka prasītāja ir interešu konflikta situācijā, un līdz ar to noteicis, ka līguma slēgšanas tiesības nevar tikt piešķirtas konsorciyam, kurā ietilpa prasītāja.
- 44 Treškārt un visbeidzot, attiecībā uz apstrīdētās vēstules autora, proti, Savienības delegācijas Serbijas Republikā, pilnvarām, kā norādīts šā sprieduma 5. punktā, ir jānorāda, ka šī delegācija ir rīkojusies kā Komisijas pastarpināti deleģēta līgumslēdzēja iestāde. Līdz ar to attiecīgais akts nav tikai vērtēšanas komitejas viedoklis par pretendenta izslēgšanas nosacījumiem interešu konflikta dēļ, bet gan ir līgumslēdzējas iestādes lēmums, kas pats par sevi var radīt saistošas tiesiskas sekas tā adresātam.
- 45 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ņemot vērā 2012. gada 10. augusta vēstules saturu, tiesisko un faktisko kontekstu, kā arī tās autores iestādes pilnvaras, šī vēstule varēja radīt tiesiskas sekas, kas skar prasītājas intereses, un tādēļ runa ir par tai nelabvēlīgu aktu, par kura atcelšanu var celt prasību Vispārējā tiesā.
- 46 Pretēji Komisijas apgalvotajam, prasītāja, saskaroties ar tai nelabvēlīgu aktu šā sprieduma 28.–30. un 32. punktā minētās judikatūras izpratnē, ir pareizi cēlusi šo prasību termiņos, kas aprēķināti no minētā akta pieņemšanas brīža. Tai nebija jā sagaida atbilde uz savu 2012. gada 13. augusta sūdzību, lai celtu šo prasību, kas izriet no šā sprieduma 39. punktā minētās judikatūras, kā arī no praktisko vadlīniju 2.4.15.1. un 2.4.15.3. punkta.
- 47 Tā kā 2012. gada 10. augusta vēstule ir tikusi kvalificēta par apstrīdamu aktu, ir jāatbild uz Komisijas argumentiem, saskaņā ar kuriem 2012. gada 12. septembra vēstulē ir iekļauts prasītājai nelabvēlīgs lēmums, kurš, tā kā nav ticis apstrīdēts prasības celšanai paredzētajos termiņos, esot kļuvis par galīgu lēmumu izslēgt prasītāju no konkursa procedūras interešu konflikta dēļ. Šāds arguments liek pārbaudīt, vai prasītājas interese celt prasību tiesā saglabājās pēc tam, kad līgumslēdzēja iestāde ir izdevusi 2012. gada 12. septembra vēstuli, kas nozīmē, ka prasības rezultātam ir jābūt labvēlīgam lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2014. gada 25. jūnijs, *Accorinti* u.c./ECB, T-224/12, EU:T:2014:611, 68. punkts).
- 48 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka apstiprinoša akta atcelšana sakrīt ar iepriekšējā akta atcelšanu, un tādēļ iepriekšējā akta atcelšana automātiski nozīmē apstiprinoša akta atcelšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 1998. gada 5. maijs, Apvienotā Karaliste/Komisija, C-180/96, Krājums, EU:C:1998:192, 28. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi gadījumā, ja apstiprinošs lēmums nav kļuvis galīgs, ieinteresētajai personai ir tiesības apstrīdēt vai nu apstiprināto lēmumu, vai apstiprinošo lēmumu, vai abus šos lēmumus (skat. spriedumu, 1998. gada 16. septembris, *Waterleiding Maatschappij*/Komisija, T-188/95, Krājums, EU:T:1998:217, 108. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Pirmkārt, šajā lietā ir jānorāda, ka tas, ka 2012. gada 12. septembra vēstulē ir minēts vērtēšanas komitejas viedoklis, ka līguma slēgšanas tiesības ir jāpiešķir citam konsorciyam, nenozīmē, ka ar attiecīgo vēstuli tiek aizstāta 2012. gada 10. augusta vēstule attiecībā uz konsorciya, kurā ietilpst prasītāja, piedāvājuma noraidīšanu. Proti, ar šo norādi netiek grozīts nedz 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļautā lēmuma pamatojums, nedz saturs, nedz sekas attiecībā tostarp uz prasītājas izslēgšanu no konkursa procedūras interešu konflikta dēļ un sekojošu konsorciya, kurā ietilpst prasītāja, piedāvājuma noraidīšanu.
- 50 Otrkārt, attiecībā uz norādi, ka līgumslēdzēja iestāde ir ņemusi vērā prasītājas 2012. gada 13. augusta vēstulē norādīto informāciju, ir jānorāda, ka, lai arī patiešām 2012. gada 12. septembra vēstule ir atbilde uz prasītājas sūdzību, tās šajā vēstulē norādītā informācija nekādi nav uzskatāma par jauniem vai būtiskiem faktiem salīdzinājumā ar tiem, kas līgumslēdzējai iestādei jau bija zināmi brīdī, kad tika izdota 2012. gada 10. augusta vēstule, kā tas ir noteikts judikatūrā attiecībā uz faktu kvalificēšanu par “jauniem un būtiskiem” (šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 7. februāris, *Inpesca*/Komisija, T-186/98, Krājums, EU:T:2001:42, 50. un 51. punkts un tajos minētā judikatūra). Proti, prasītājas

sniegtā informācija ir tikai atgādinājums līgumslēdzējai iestādei, ka tā bija iepriekš izslēgusi interešu konflikta pastāvēšanu attiecībā uz prasītāju, to informējot par šo faktu 2012. gada 26. aprīļa vēstulē (skat. šā sprieduma 9. punktu). Turklāt 2012. gada 12. septembra vēstulē nav sniegta informācija par iespējamo prasītājas stāvokļa pārskatīšanu vai tās iesniegtā piedāvājuma atkārtotu vērtēšanu pēc 2012. gada 10. augusta vēstules nosūtīšanas.

- 51 Turklāt, lai arī saskaņā ar Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 [par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų vispārējam budžetam] (OV L 357, 1. lpp.), 149. panta 3. punkta ceturto daļu neveiksmīgie pretendenti un kandidāti var rakstveidā līgumslēdzējai iestādei lūgt "papildu informāciju par atteikuma iemesliem", šādas papildu informācijas paziņošana neaizstāj lēmumu, ar kuru attiecīgā pretendenta piedāvājums tiek noraidīts, jo šāda lēmuma pamatošana var notikt vairākos posmos (skat. spriedumu, 2012. gada 22. maijs, *Sviluppo Globale*/Komisija, T-6/10, EU:T:2012:245, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 No iepriekš minētā izriet, ka ar savu 2012. gada 12. septembra vēstuli līgumslēdzēja iestāde būtībā tikai apstiprināja savu nostāju, kas jau tika izpausta tās 2012. gada 10. augusta vēstulē, pamatodamās uz tiem pašiem faktiskajiem un tiesiskajiem apsvērumiem. Nekāda šajā vēstulē iekļautā informācija nav uzskatāma par jaunu vai būtisku faktu, lai tai piešķirtu tāda lēmuma par prasītājas izslēgšanu raksturu, ar ko būtu aizstāta 2012. gada 10. augusta vēstule.
- 53 Līdz ar to 2012. gada 12. septembra vēstule šai prasībai, kas celta par 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļauto lēmumu, neatņem tās priekšmetu, un tādēļ šajā lietā saglabājas prasītājas interese celt prasību, lai atlīdzinātu tās izslēgšanu no konkursa procedūras un konsorcija, kurā tā ietilpst, piedāvājuma noraidīšanu. Pretēji Komisijas apgalvotajam un kā jau ticis norādīts šā sprieduma 46. punktā, prasītāja ir pareizi cēlusi prasību, lai panāktu 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļautā lēmuma – kā pasākuma ar tiesiskām sekām, kas skar tās intereses un kas tai ir saistošas, – atcelšanu. Pretējā gadījumā Komisija tai varētu pārnest novēlotu prasības celšanu tādēļ, ka 2012. gada 12. septembra vēstule būtībā ir tikai 2012. gada 10. augusta vēstules apstiprinošs akts, kā to pamatoti ir norādījusi prasītāja.
- 54 Proti, no iedibinātās judikatūras izriet, ka, ja prasītājs ļauj beigties termiņam, kas paredzēts prasības celšanai par lēmumu, ar kuru nepārprotami ir pieņemts pasākums, kuram ir juridiskas sekas, kas skar tā intereses, un kurš ir tam saistošs, tas nevar atjaunot šo termiņu, prasot attiecīgā akta autoram pārskatīt savu lēmumu un ceļot prasību par atteikuma lēmumu, ar kuru ir apstiprināts iepriekš pieņemts lēmums (skat. rīkojumu, 2006. gada 10. oktobris, *Evropaiki Dynamiki*/Komisija, T-106/05, EU:T:2006:299, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Līdz ar to prasība atcelt 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļauto lēmumu ir jāatzīst par pieņemamu.

Par klusējot izteiktu lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību

- 56 Attiecībā uz prasību atcelt apgalvoto klusējot izteikto lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību ir jāizvērtē, vai šis apgalvotais lēmums var tikt kvalificēts par apstrīdamu aktu LESD 263. panta izpratnē.
- 57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka vienīgi iestādes klusēšana tad, kad tā ir aicināta ieņemt nostāju, pati par sevi nevar radīt juridiski saistošas sekas, izņemot gadījumus, kad šādas sekas ir tieši paredzētas Savienības tiesību normā. Ja nav skaidri izteiktas Savienības tiesību normas, kas paredzētu termiņu, pēc kura beigām klusējot izteiktu lēmumu uzskata par pieņemtu, un kas paredzētu šāda lēmuma saturu, iestādes bezdarbību nevar uzskatīt par līdzvērtīgu lēmumam, neapšaubot līgumā paredzēto tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēmu (spriedums, 1999. gada 13. decembris, *SGA*/Komisija, T-189/95, T-39/96 un T-123/96, Krājums, EU:T:1999:317, 26. un 27. punkts).

- 58 Saskaņā ar Vispārējās tiesas judikatūru praktiskās vadlīnijas ir tikai palīgmateriāls darbā, kurā izskaidrotas piemērojamās procedūras noteiktās jomās, un tās pašas par sevi nevar būt juridisks pamats, lai paredzētu prasību par obligātu iepriekšējas administratīvas sūdzības iesniegšanu (spriedums, 2008. gada 8. oktobris, *Sogelma/ERA*, T-411/06, Krājums, EU:T:2008:419, 66. punkts). Tāpat arī šajā lietā minētās vadlīnijas nevar būt juridisks pamats, lai ieviestu noilguma termiņu par labu iestādei, kurai ir jāatbild uz sūdzību. Līdz ar to līgumslēdzēja iestādes bezdarbība, beidzoties praktisko vadlīniju 2.4.15.1. punktā noteiktajam termiņam, nevar tikt kvalificēta par klusējot izteiktu lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību. Turklāt praktiskajās vadlīnijās nav paredzētas nekādas sekas tam, ka beidzas attiecīgais termiņš.
- 59 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir jāatzīst par nepieņemamu attiecībā uz prasību atcelt klusējot izteikto lēmumu noraidīt prasītājas sūdzību.

Par lietas būtību

- 60 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza divus pamatus. Pirmais pamats iekļauj divus iebildumus, pirmais ir par attiecīgās konkursa procedūras specifikāciju pārkāpumu, otrais ir par labas pārvaldības principa pārkāpumu. Otrajā pamatā prasītāja apgalvo, ka ir ticis pārkāpts Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų vispārējam budžetam (turpmāk tekstā – “Finanšu regula”) (OV L 248, 1. lpp.), 94. pants.
- 61 Vispirms ir jāvērtē otrais prasības pamats.
- 62 Otrajā pamatā par Finanšu regulas 94. panta pārkāpumu prasītāja kā pirmo iebildumu apgalvo, pirmkārt, ka tā nav varējusi iesniegt savus apsvērumus pirms galīgas izslēgšanas no konkursa procedūras, un kā otro iebildumu apgalvo, otrkārt, ka neesot ticis iesniegts neviens iedarbīgs pierādījums par interešu konflikta situācijas pastāvēšanu attiecībā uz prasītāju. Tā atsauca uz Vispārējās tiesas judikatūru, kurā ir ticis piemērots Finanšu regulas 94. pants (spriedums, 2007. gada 18. aprīlis, *Deloitte Business Advisory/Komisija*, T-195/05, Krājums, EU:T:2007:107, 67. punkts), kā arī uz praktisko vadlīniju 2.3.6. punktu, lai būtībā apgalvotu, ka pretendenta izslēgšanai ir jābūt balstītai uz pastāvošu interešu konflikta risku, ko pamato konkrēti lietas apstākļi, ļaujot ieinteresētajai personai pierādīt interešu konflikta neesamību.
- 63 Attiecībā tostarp uz pierādījumiem, kas ļauj izslēgt interešu konflikta pastāvēšanu, prasītāja uzsver, ka nav piedalījusies konkursa procedūras EuropeAid/131367/C/SER/RS projekta specifikāciju vai nosacījumu izstrādē. Turklāt tā precīzē, ka tai nav bijis zināms vairāk faktu nekā tie, kas tika paziņoti visiem pretendentiem. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka tas, ka tā ir piedalījusies dažu to dokumentu izstrādē, kas ir saistīti ar citu konkursa procedūru, šai izstrādei nenotiekot ar mērķi nākotnē veikt jaunu līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, pats par sevi nevar būt pietiekams pamats, lai secinātu, ka attiecībā uz prasītāju pastāv interešu konflikts. Turklāt tā uzskata, ka no Tiesas judikatūras (spriedums, 2005. gada 3. marts, *Fabricom*, C-21/03 un C-34/03, Krājums, EU:C:2005:127) izriet, ka iepriekšējās konkursa procedūras laikā iegūtā pieredze nevar izkropļot konkurenci, jo citādi šā iemesla dēļ no jaunām konkursa procedūrām būtu jāizslēdz lielākā pretendentu daļa.
- 64 Komisija apgalvo, ka 2012. gada 10. augusta vēstulē tika skaidri atzīts, ka prasītājai ir iespēja noskaidrot savu situāciju, pirms tika pieņemts 2012. gada 12. septembra vēstulē iekļautais lēmums. Turklāt no šīs pēdējās minētās vēstules izrietot, ka līgumslēdzēja iestāde esot “pienācīgi ņēmusi vērā [prasītājas] [2012. gada] 13. augusta vēstulē [...] norādīto informāciju” un esot balstījusies uz konkrētu piedāvājumu analīzi.
- 65 Attiecībā uz pierādījumiem par attiecīgā interešu konflikta pastāvēšanu Komisija apgalvo, ka vairāki iepriekšējās konkursa procedūras ietvaros prasītājas izstrādātie dokumenti tika pievienoti – kā izrietot no 2012. gada 12. septembra vēstules – jaunās konkursa procedūras specifikācijām. Šie dokumenti

“esot bijuši pamats lielai darbību daļai, kas ir attiecīgās konkursa procedūras priekšmets”. Komisija neapstrīd, ka dokumenti – kā norāda prasītāja – ir tikuši nodoti visiem iespējamajiem kandidātiem. Tomēr tā atbild, ka prasītājai esot bija piekļuve šiem dokumentiem pirms citiem pretendentiem, un tādēļ tai esot bijusi priekšrocība konkurences ziņā, tostarp kvalificētu ekspertu meklēšanā. Turklāt, neapgalvojot, ka tas tā ir, Komisija ierosina, ka, piedalīdamās to izstrādē, prasītāja būtu varējusi izstrādāt attiecīgos dokumentus tā, lai gūtu priekšrocību konkurences ziņā šajā konkursa procedūrā.

66 Visbeidzot prasītājas minētajā judikatūrā (spriedums *Fabricom*, minēts 63. punktā, EU:C:2005:127, 29. un 36. punkts) neesot rodams atbalsts tās pieņemumam, bet drīzāk esot pamatota Komisijas nostāja, proti, ka persona, kas piedalījusies noteiktos sagatavošanas darbos, var atrasties labākā situācijā sava piedāvājuma formulēšanai sakarā ar informāciju, ko tā varēja iegūt saistībā ar attiecīgo publisko iepirkumu minēto sagatavošanas darbu veikšanas laikā. Tomēr visiem pretendentiem ir jābūt vienādām iespējām saistībā ar savu piedāvājumu formulēšanu. Līdz ar to Komisija uzskata, ka pietiek ar to, ka tiek pierādīts, ka pastāv risks, ka prasītāja gūst priekšrocību konkurences ziņā, un nav jāpierāda, ka minētajai priekšrocībai attiecīgajā gadījumā ir bijušas konkrētas sekas.

67 Ir jāprecizē, ka pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršana, ko veic Komisijas dienesti, ir reglamentēta Finanšu regulas V sadaļas pirmās daļas noteikumos.

68 2012. gada 10. augusta vēstules juridiskais pamats ir Finanšu regulas 94. pants, kas ir pārņemts specifikāciju 15. punktā. Attiecīgā regula – atbilstoši tās formulējumam – ir piemērojama jebkādam publiskajam iepirkumam, kas pilnībā vai daļēji finansēts no Kopienu – un tagad Savienības – budžeta.

69 Finanšu regulas 94. pantā ir ietverts šāds regulējums:

“Līguma slēgšanas tiesības nepiešķir kandidātiem vai pretendentiem, kas, norisinoties iepirkuma procedūrai attiecībā uz šo līgumu:

a) ir iesaistīti interešu konfliktā [..].”

70 Specifikāciju 15. punktā “Izslēgšanas pamati” ir noteikts:

“Pretendenti kopā ar piedāvājumu ir jāiesniedz parakstīta deklarācija, kura iekļauta standarta veidlapā, kas apliecina, ka tas neatrodas kādā no [praktisko vadlīniju] 2.3.3. punktā uzskaitītajām situācijām.”

71 Saskaņā ar [praktisko vadlīniju] 2.3.3. punktu:

“Līguma slēgšanas tiesības nepiešķir kandidātiem, pieteikuma iesniedzējiem vai pretendentiem, kas, norisinoties iepirkuma procedūrai attiecībā uz minēto līgumu:

a) ir iesaistīti interešu konfliktā;

[..]

Ir jāatgādina, ka pirms piedāvāšanas (vērtēšanas komiteja) un lēmuma pieņemšanas (līgumslēdzēja iestāde) par pretendenta/kandidāta/pieteikuma iesniedzēja noraidīšanu ir jāievēro tādi principi kā tiesības uz aizstāvību un samērīguma princips. Šajā nolūka, izņemot gadījumu, ja pierādījumi ir tādi, ka nerodas neviens cits jautājums (piemēram, ja pretendents/kandidāts/pieteikuma iesniedzējs skaidri atzīst ar izslēgšanu saistītos faktus), izslēgšana notiek uz sacikstes principu balstītā procedūrā ar attiecīgo pretendentu/kandidātu/pieteikuma iesniedzēju.”

- 72 Praktisko vadlīniju 2.3.6. punktā, kurš minēts 2012. gada 10. augusta vēstulē, ir norādīts interešu konflikta jēdziens, kas ir izskaidrots šādi:

“Interešu konflikts: interešu konflikts pastāv, ja ģimenes, piesaistes, politiskās vai valsts piederības vai ekonomisko interešu dēļ, vai [Savienības] finansēto programmu saņēmēja piederības jebkādi citai interešu grupai dēļ ir apdraudēta objektīva līgumslēdzējas iestādes pilnvaru izpilde vai vienlīdzīga attieksme pret kandidātu/prezententu/pieteikuma iesniedzēju līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā vai līguma izpilde. Interese konflikts pastāv, piemēram, ja vienība, kas piedalījusies procedūrā (vērtēšanas komiteja, līgumslēdzēja iestāde utt.), pati sev vai citam var piešķirt nepamatotas tiešas vai netiešas priekšrocības, ietekmējot procedūras iznākumu; vai ja ekspertam/sabiedrībai [ir] iespēja saņemt iekšēju informāciju, radot negodīgu konkurenci vēlākās vai saistītās procedūrās.

Piemēram, jebkāda sabiedrība vai eksperts, kas ir piedalījies projekta sagatavošanā (piemēram, darba uzdevuma izstrādē), ir vispārīgi jāizslēdz no dalības konkursā, kurš no tā izriet, izņemot, ja tas līgumslēdzējai iestādei iesniedz pierādījumu, ka [tā] iesaiste iepriekšējos konkursa posmos nav negodīga konkurence.

Kandidāts/prezentents/pieteikuma iesniedzējs, kuram ir interešu konflikts līguma slēgšana tiesību piešķiršanas/subsīdijas piešķiršanas procedūrā, ir jāizslēdz no minētās procedūras. Izslēgšanas pamati ir jāanalizē, izskatot katru gadījumu atsevišķi. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas pastāvīgo judikatūru pretendenta izslēgšanai ir jābūt balstītai uz pastāvošu interešu konflikta risku, ko pamato konkrēti lietas apstākļi. Automātiskas izslēgšanas dēļ kandidātam/prezententam/pieteikuma iesniedzējam tiek liegtas tiesības iesniegt pierādījumus, ar kuriem varētu tikt novērstas jebkādas aizdomas par interešu konfliktu.

[..]”

- 73 Šajā lietā ir jāizvērtē, vai līgumslēdzēja iestāde, pamatojoties uz informāciju, kas bija tās rīcībā brīdī, kad tika pieņemts 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļautais lēmums, varēja uzskatīt, ka pastāv interešu konflikta risks attiecībā uz prasītāju, ņemot vērā Finanšu regulas 94. panta a) punktu, kā tas ir interpretēts judikatūrā.
- 74 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Finanšu regulas 94. pants ļauj no publiskā iepirkuma procedūras prezententu izslēgt tikai tad, ja tajā paredzētais interešu konflikts patiešām pastāv, nevis ir hipotētisks. Tas nenozīmē, ka ar interešu konflikta risku nepietiek, lai izslēgtu piedāvājumu. Principā tikai līguma izpildes laikā interešu konflikts varētu konkretizēties. Līdz līguma noslēgšanai interešu konflikts var būt tikai iespējams, un tādējādi minētā Finanšu regulas tiesību norma ir saistīta ar apsvērumiem, kas attiecas uz risku. Tomēr, lai piedāvājumu varētu izslēgt no procedūras, šis risks patiešām ir jākonstatē, konkrēti novērtējot piedāvājumu un situāciju, kādā atrodas prezentents. Šim nolūkam nepietiek ar interešu konflikta iespējamību vien (spriedums *Deloitte Business Advisory*/Komisija, minēts 62. punktā, EU:T:2007:107, 67. punkts).
- 75 Interese konflikta jēdziens ir objektīvs, un, lai to raksturotu, nav jāņem vērā ieinteresēto personu nodomi, it īpaši to labticība (skat. spriedumu, 2013. gada 20. marts, *Nexans France/Entreprise commune Fusion for Energy*, T-415/10, Krājums, EU:T:2013:141, 115. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 76 Nav absolūta līgumslēdzējas iestādes pienākuma sistemātiski izslēgt prezententus, kuri atrodas interešu konflikta situācijā, jo tāda izslēgšana nav pamatota gadījumos, kad ir iespējams pierādīt, ka šāda situācija neietekmē to rīcību saistībā ar konkursa procedūru un ka tā nerada reālu risku, ka izveidosies prakse, kas var izkropļot prezententu konkurenci. Turpretī tāda pretendenta, kurš atrodas interešu konflikta situācijā, izslēgšana ir nepieciešama, kad nav piemērotāka līdzekļa, lai izvairītos no jebkāda

- veida vienlīdzīgas attieksmes pret pretendentiem principa un pārskatāmības principa pārkāpuma (spriedums *Nexans France/Entreprise commune Fusion for Energy*, minēts 75. punktā, EU:T:2013:141, 116. un 117. punkts).
- 77 Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru līgumslēdzējai iestādei katrā konkursa procedūras posmā ir jāievēro vienlīdzīgas attieksmes pret pretendentiem princips un līdz ar to jāievēro visu pretendentu iespēju vienlīdzība (skat. spriedumu, 2007. gada 12. jūlijs, *Evropaiki Dynamiki*/Komisija, T-250/05, EU:T:2007:225, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 78 Precīzāk, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pretendentu iespēju vienlīdzības princips nozīmē, ka visiem pretendentiem ir vienādas iespējas, izstrādājot sava piedāvājuma noteikumus, un tādējādi nozīmē, ka visu konkurentu piedāvājumiem ir jābūt pakļautiem vienādiem nosacījumiem. Pārskatāmības principa, kas ar to ir cieši saistīts, galvenais mērķis savukārt ir nodrošināt, ka nepastāv līgumslēdzējas iestādes favoritisma un patvaļas risks. Tas nozīmē, ka visi piešķiršanas procedūras nosacījumi un kārtība paziņojumā par līgumu vai specifikācijās ir formulēti skaidri, precīzi un nepārprotami (spriedums, 2009. gada 9. septembris, *Brink's Security Luxembourg*/Komisija, T-437/05, Krājums, EU:T:2009:318, 114. un 115. punkts). Pārskatāmības princips nozīmē arī, ka visa tehniskā informācija, kas nepieciešama, lai pareizi saprastu paziņojumu par līgumu vai specifikācijas, tiklīdz iespējams, tiek nodota visu to uzņēmumu rīcībā, kas piedalās konkursā, lai, pirmkārt, visi pietiekami informēti un uzmanīgi pretendenti varētu saprast tās precīzo piemērošanas jomu un to interpretēt vienādi un, otrkārt, lai līgumslēdzēja iestāde varētu pārbaudīt, vai pretendentu piedāvājumi patiešām atbilst kritērijiem, kas reglamentē attiecīgo konkursu (skat. spriedumu, 2014. gada 29. janvāris, *European Dynamics Belgium* u.c./EMA, T-158/12, EU:T:2014:36, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 No šā sprieduma 74.–78. punktā minētās judikatūras izriet, ka argumentācija par interešu konflikta risku liek konkrēti izvērtēt, pirmkārt, piedāvājumu un, otrkārt, attiecīgā pretendenta situāciju un ka pretendenta izslēgšana ir līdzeklis, kura mērķis ir nodrošināt pārskatāmības un pretendentu iespēju vienlīdzības principa ievērošanu.
- 80 Tātad, lai noteiktu, vai šajā gadījumā tika pārkāpts Finanšu regulas 94. pants, veicot objektīvu analīzi, neņemot vērā prasītājas nodomus, ir jāizvērtē, vai interešu konflikta risks izriet no tās situācijas un tās piedāvājuma konkrēta vērtējuma.
- 81 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka atbilstoši Komisijas norādītajam prasītājas izslēgšanai interešu konflikta dēļ ir mērķis nodrošināt vienlīdzīgas attieksmes pret pretendentiem principa ievērošanu. Šajā ziņā tā apgalvo, ka prasītājai bija pieeja dažiem dokumentiem, kas izmantoti par pamatu daļai darbību, kuras ir saistītas ar attiecīgo konkursa projektu, pirms citiem pretendentiem, jo prasītāja ietilpusi konsorciā, kurš bija izstrādājis attiecīgos dokumentus citā konkursa procedūrā. No 2012. gada 10. augusta vēstules izriet, ka šī piekļuve prasītājai padarīja pieejamu “iekšēju informāciju” praktisko vadlīniju 2.3.6. punkta izpratnē. Tāpat Komisija uzskata, ka atbilstoši attiecīgajā vēstulē norādītajam šī piekļuve pirms citiem pretendentiem ir sniegusi prasītājai priekšrocību konkurences ziņā salīdzinājumā ar tiem.
- 82 Tomēr nav pieņemams, ka interešu konflikta risks tiek balstīts tikai uz to, ka prasītājai pirms citiem pretendentiem bija piekļuve dokumentiem, kuri attiecas uz citu konkursa procedūru, tādēļ, ka tā pieder konsorciā, kurš bija izstrādājis šos dokumentus, kuri vēlāk tika saglabāti, lai tiktu izmantoti kā atsauce darbībām, kas ir saistītas ar konkursu, par ko ir runa šajā lietā.
- 83 Proti, nevar būt veiksmīgs Komisijas arguments, ka prasītāja, ietilpdama konsorciā, kurš bija izstrādājis attiecīgos dokumentus, būtu varējusi ietekmēt tā izstrādi tādējādi, lai sev piešķirtu priekšrocību konkurences ziņā attiecīgajam konkursam šajā lietā. Šajā ziņā no šā sprieduma 74. un 75. punktā minētās judikatūras skaidri izriet, ka interešu konfliktam ir jābūt objektīvam, kas nozīmē, ka nevar ņemt vērā ieinteresētās personas nodomus un ka interešu konflikta iespējamība vien nav pietiekama, jo minētais risks patiešām ir jākonstatē šajā gadījumā. Tādējādi interešu konflikta risku nevar balstīt tikai uz pieņēmumu, ka attiecīgo dokumentu izstrādes citas konkursa procedūras ietvaros brīdī

prasītāja zināja par līgumslēdzēja iestādes nodomu publicēt jaunu paziņojumu par līgumu un tās nodomu izvēlēties konsorcijs, kurā tā ietilpa, izstrādātos dokumentus par pamatu noteiktām darbībām, uz kurām attiecas jaunā konkursa paredzētais līgums.

- 84 Šā sprieduma 66. punktā minētās judikatūras, kā arī praktisko vadlīniju 2.3.6. punkta izpratnē interešu konflikta risks pastāv personai, kura, būdama pilnvarota veikt sagatavošanas darbus konkursa ietvaros, piedalās šajā pašā konkursā. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka tad, kad Tiesa sprieduma *Fabricom*, minēts 63. punktā (EU:C:2005:127), 29. punktā izmantoja terminu “sagatavošanas darbi”, tā atsaucās uz tiem darbiem, kuri ir veikti vienas un tās pašas konkursa procedūras ietvaros.
- 85 Līdz ar to Komisija nevarēja pamatoti pielīdzināt dokumentu izstrādi citas konkursa procedūras ietvaros tādu sagatavošanas darbu gadījumam, kuri attiecas uz attiecīgo konkursa procedūru šā sprieduma 63. punktā minētās judikatūras izpratnē, ja vien tā objektīvi un konkrēti nepamato, pirmkārt, ka minētie dokumenti ir tikuši sagatavoti attiecīgajai konkursa procedūrai un, otrkārt, ka tie ir snieguši patiesu priekšrocību prasītājam. Ja šādu pierādījumu nav, citas konkursa procedūras ietvaros izstrādāti dokumenti, kurus turpmāk līgumslēdzēja iestāde izraudzījies par atsauci citas konkursa procedūras darbību daļai, nav tāpat uzskatāmi par “sagatavošanas darbiem” iepriekš minētās judikatūras izpratnē, nedz arī praktisko vadlīniju 2.3.6. punkta izpratnē, kurā kā sagatavošanas darbi tostarp ir identificēti tie, kas attiecas uz “projekta sagatavošanu”, piemēram, specifikāciju izstrāde.
- 86 Šajā lietā ir jākonstatē, ka prasītājas izslēgšana no līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas tika pamatota tikai ar to, ka tā piederēja konsorcijs, kurš bija izstrādājis dokumentus, kas attiecas uz iepriekšēju konkursa procedūru, lai arī netika apgalvots, ka citiem pretendentiem nebija piekļuves šiem pašiem dokumentiem piemērotā laikā. Turklāt minēto dokumentu izstrāde notika bez prasītājas iesaistīšanas attiecīgā konkursa specifikāciju izstrādē. Līdz ar to nav ticis pierādīts, ka prasītājai bija vairāk informācijas nekā citiem pretendentiem, kas būtu uzskatāms par vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principa apdraudējumu.
- 87 Līdz ar to attiecīgie dokumenti nav uzskatāmi par “iekšēju informāciju” praktisko vadlīniju 2.3.6. punkta izpratnē. Uz prasītājas izslēgšanu – pretēji Komisijas apgalvotajam – tāpat neattiecas minētais praktisko vadlīniju punkts, un tā tāpat nav attaisnota ar vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principa apdraudējumu.
- 88 Turklāt citas konkursa procedūras ietvaros izstrādāto dokumentu kvalificēšana par “sagatavošanas darbiem” tādēļ, ka līgumslēdzēja iestāde tos ir izvēlējusies par atsauci darbībām, kas ir saistītas ar vēlāku konkursa procedūru, nozīmētu – kā to pamatoti norāda prasītāja –, ka pieredze, kas gūta, piedaloties iepriekšējā konkursa procedūrā, automātiski tiek uzskatīta par tādu, kas var izkropļot konkurenci.
- 89 Otrkārt, nešķiet, ka 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļautais lēmums būtu ticis pieņemts pēc prasītājas piedāvājuma konkrēta vērtējuma. Proti, šajā vēstulē bez papildu precizējumiem ir tikai norādīts, ka prasītājai piedēvētais interešu konflikta risks, uz kuru attiecas praktisko vadlīniju 2.3.6. punkts, pienācīgi varēja tikt konstatēts tikai pēc katra pretendenta kandidatūras izvērtēšanas atsevišķi.
- 90 Patiešām, atsaucē uz “katra gadījuma vērtējumu atsevišķi”, kas norādīta 2012. gada 10. augusta vēstulē, ir pārņemts praktisko vadlīniju 2.3.6. punkta formulējums, kas ir balstīts uz šā sprieduma 74. punktā minēto judikatūru. Tomēr ir jākonstatē, ka šāda atsauce nav pamatota ne ar vienu pierādījumu par to, ka šāds konkrēts vērtējums ir ticis veikts.
- 91 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka pirmo reizi iebildumu rakstā, nenorādot to iepriekš 2012. gada 10. augusta vēstulē, Komisija ir izvirzījusi hipotēzi, ka prasītāja apgalvotās piekļuves dēļ “iekšējiem dokumentiem”, kuri ir tikuši izvēlēti par pamatu būtiskai darbību, uz kurām attiecas attiecīgais konkurss, daļai, ir varējusi izmantot priekšrocību konkurences ziņā kvalificētu ekspertu minēto darbību veikšanai izvēlē.

- 92 Tomēr, pirmkārt, Komisija nesniedz nevienu pierādījumu, kas ļautu pārbaudīt, vai no prasītājas piedāvājuma formulējuma izriet, ka tai bija vairāk informācijas salīdzinājumā ar citiem pretendentiem, jo netiek apstrīdēts – kā ticis precizēts šā sprieduma 86. punktā –, ka attiecīgie dokumenti ir tikuši izstrādāti citā konkursa procedūrā, ka tie nav saistīti ar attiecīgā konkursa specifikāciju izstrādi un ka tie ir tikuši nodoti visu pretendentu rīcībā šajā konkursa procedūrā.
- 93 Otrkārt, attiecībā uz Komisijas argumentu par kvalificētu ekspertu izvēli ir jākonstatē, ka lietas materiāliem nav ticis pievienots neviens pierādījums, kas ļautu pierādīt saikni starp attiecīgajiem dokumentiem un minēto prasītājas izdarīto izvēli, nedz arī to, ka minētā izvēle būtu ietekmējusi prasītājas piedāvājuma izredzes uz uzvaru.
- 94 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka līgumslēdzēja iestāde nevarēja pamatoti uzskatīt, ka pēc prasītājas piedāvājuma konkrētas analīzes varēja tikt konstatēts, ka attiecībā uz prasītāju pastāv interešu konflikta risks. Turpretī ir jāuzskata, ka interešu konflikta risks nav ticis konstatēts objektīvi un konsorcijs, kurā ietilpa prasītāja, piedāvājuma noraidīšana nav attaisnota un ir pretrunā Finanšu regulas 94. pantam.
- 95 Līdz ar to, nepastāvot vajadzībai izvērtēt prasītājas izvirzīto pirmo pamatu, nedz arī otrā pamata pirmo iebildumu, ir jāpieņem otrais pamats un jāatceļ 2012. gada 10. augusta vēstulē iekļautais lēmums, ciktāl tajā ir ticis konstatēts, ka līguma slēgšanas tiesības nevarēja tikt piešķirtas konsorcijs, kurā ietilpa prasītāja. Turpretī, kā izriet no šā sprieduma 59. punkta, prasība atcelt apgalvoto klusējot izteikto lēmumu par prasītājas sūdzības noraidīšanu ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 96 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai lielākoties spriedums ir nelabvēlīgs, atbilstoši prasītājas prasījumiem ir jāpiespriež Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas saistībā ar šo prasību un pieteikuma par pagaidu noregulējumu iesniegšanu radušos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt 2012. gada 10. augusta vēstulē, ko izstrādājusi Eiropas Savienības delegācija Serbijas Republikā – kā Eiropas Komisijas pastarpināti delegēta līgumslēdzēja iestāde – un kas attiecas uz konkursa procedūru EuropeAid/131367/C/SER/RS “Tehniskā palīdzība Serbijas muitas pārvaldei muitas sistēmas modernizācijas atbalstam”, iekļauto lēmumu noraidīt konsorcijs, kurā ietilpa *Intrasoft International SA*, piedāvājumu;**
- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma procedūru.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 13. oktobrī.

[Paraksti]